

גליון מספר

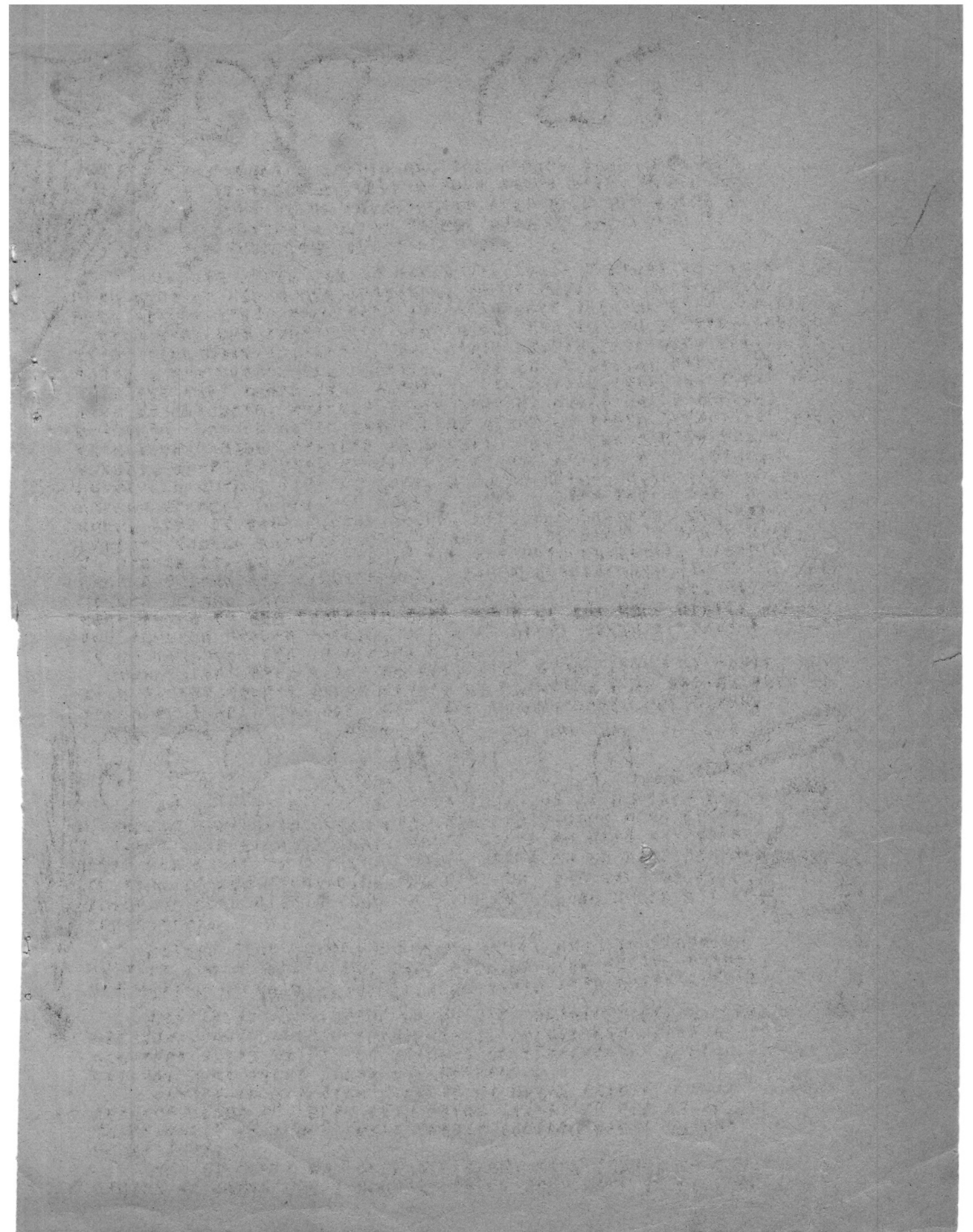
עתון חברת הילדים גבעת-סיים

3 - (20)
שנה שנייה

מ' באדי 2
תש"א

ר ק ט - מאות מסד

בבוקר היא לנבדה בכחה. מקומה על יד החלון הפתוח. היא נראית ויש לה
 כריצה, מליבסת, שבעה מן הארוחה הבריאה ובמצב רוח מרומם.
 מבעד לחלון עוטה הסביבה פרחים וירק; השמים כחולים והשמש נעימה ומזוהרת.
 הפורה רק כחם אפור חקי - כהה וקודר. שורות ארוכות של צריפות
 על מורד הגבעה דמויות זרות נעות באטיות - זו היא המערה ה. המרוחקת
 600 מטר. היא נזכרה, לפני חודשיים היא למדה פה עברית, היא נבטה לענין
 בהתלבות, בהרגשת ערך המעטה ובנכונות. אבל עכשיו, כבר לאחר שהפטיקה -
 זה היה קשה. ללכת בלילות ולפעמים אף בגשם וכחמגינים יט המרעות, ומלוחקת
 ורעט ומהומה. לפעמים מאחרות התלמידות וכשבאות הן נדבקות ולא מרפות
 (אומרים שיש להן כינים וזה יכול לעבור) במחוז לכל הסרחון לעזעזול,
 הסרחון שמעורבים בו כל הדברים שבעולם, שפפה, ריח תבטיל ועטן מה"טבוני
 וריח גללי מנוסף לכל התלמידות עצמן, תוצאות עיפיים, עקשים ולעיתים
 מאוממים, ללא ידיעות ראטוניות של אלף-ביח, וצריך לחזור כל דבר חמט
 פעמים ולפעמים גם זה לא מספיק, וכשבאים בפעם הבאה אז שכחו הן את הכל
 ובפעם הבאה שוב רעט ושוב המלחמה בקיר האטום וכל אותם המבטים המיחלתי
 הסואפים וזועקים לאור...
 אבל תבינו זו היתה רק מחשבה על דבר שחלף. היום כבר אין כלל בעיות
 נוח יותר לשבת בקרב המשפחה בערבים ולהאזין לתוכניות הרדיו.
 אפשר לעיין ברומן מוטך ולעיתים לרדת למועדון ולחוג כמה פעמים במעגל
 והמך אפשרות של בילוי זמן וחיים פרטיים עשירים ומלאי חוויות נפתחים
 וקורצים. ותמונת עולם מצטיירת כאחת העיגול שחגים הרוקדים שטיין
 לו סוף ותחילה וכטרודים בו שוכחים את הכל.
 אבל תבינו היה קשה היה לה המון רצון-טוב התלהבות, אך היא חשבה
 שהדרך לקיבוץ גלויות היא רק 600 מטר, אבל במפתיע התארבה הדרך עד סלא
 (המון בעמ' 20)

מרד וינה

לפני כשבועיים החקיימה במסגרת השכבה המת-בגרות מסיבת שכבה שהקדשה למרד פועלי וינה. לרבים מצלה שלא נוכחו באותה מסיבה אינו מוכר כלל מאורע זה והגורמים שגרמו להצתתו ולטם כך באה רשימה זו - לבטא, ללמד ולהזכיר מאורע זה.

השנה שנת 1934, שנה של מפלות פועליות, של דיכוי והשפלת הפועל. רבים חשבו כי הנה תשתלט הריאקציה, ותחסל לגמרי את הכוח הפועלי. בשעה זו קמו פועלי וינה בפרט ואוסטריה בכלל והוכיחו כי לא נזן הדבר. וינה היתה מאז ומתמיד עיר פועלים וכך היה גם שמה - "וינה הצדומה" כלומר וינה הפועלית. בוינה היתה עיריה פועלית, וזו עשתה גדולתה למען עמליה. היא הקימה שכונת פועלים, שהיו כמו ארמונות. היא דאגה לצרכיו של הפועל העני ופטרה אותו ממיסי העירייה הטונים, ולמדה את ילדי חינום. גולם גם באוסטריה, כמו בכל ארצות אירופה, התגבר החושך והתחזקה הריאקציה שסימנה הגדול ביותר היתה עלייתו של היטלר לשלטון בגרמניה. גם באוסטריה תפסה הריאקציה את השלטון והעלתה את מנהיגה דולפוס לשלטון. בראות הפועלים כי עוד מעט ותשתלט הריאקציה גם עליהם, הקימו צבא משלהם, ונסק רב צברו. אולם הם הרימו את נס המרד מאוחר מדי בחכותם עד הכרז השלטון על מפלגתם כבלתי ליגלית ואז הרימו את נס המרד. קודם כל פתחו בשביתה כללית. היות וכל האגודים המקצועיים היו מטונפים למפלגה הסוציאליסטית, הופסק כל זרם החיים הנורמלי בעיר, לא היה לא גז, לא חשמל ולא כל יתר השירותים החיוניים. היחידים שלא הצטרפו לטביחה היו פועלי הרכבת, שנאטו בסיכויי הפועלים לנצח, לאחר שנשברה טביחתם בכוח נשק המס-טרה שבועות אחדים לפני כן. תנועת הרכבות נשק ותחמושת לצבאות דולפוס, וכך נתנו פועלי הכנכת יד לאויבי הפועלים על אף זאת שלבם הלם עם חבריהם הלוחמים. מלחמת פועלי וינה נגמרה בכשלון. לאחר מלחמה נואשת של יומיים בתוך וינה הצליחו להכריע צבאות דולפוס את הפועלים. וינה האדומה נפלה אך זכר המרד נשאר וישאר חמיד סמל וזכר למלחמת הפועל בכל העולם.

צבים פאסר כת גבי א

על אף הקפו הגדול של גליון זה תמצאו בו השתתפות מועטת ביותר של ילדי הכיתות הגבוהות הנמצאים במסגרת חברת הילדים. העיתון הוא קודם כל בטאון החברה המבטא את חיה ופעולותיה ואין אנו רואים כל ערוך בכך שעלון הנושא את שם חברת הילדים לא ינטא על ידה ויבטאנה. המערכת רואה את עצמה קודם כל ועדה ומוסד של חברת הילדים ובאם לא יבטא העיתון את החברה אין כל ערך בקיומו.

בניגוד ליחר קבוצות החברה יש לציין הפעם את השתתפותם הרבה של ילדי כחה ח' שרבים מהם נתנו הפעם את חלקם בכתיבה לעיתון. אנו מקווים כי לא ייתה זו ערות חד-פעמים והיא תחזור בגליונות הבאים. בגליון זה תמצאו חומר רב מחיבורי הכיתות הנמוכות, שהוכנסו טוב לאחר למעלה משנה לשיתוף בעיתון. הכנסנו הפעם מספר חיבורים מאת ילדי קבוצת נעורים על עלייתם ארצה ומאורעותיהם בזמן המלחמה. אנו מקווים כי יקראו בעניין מצד הילדים. בגליון זה אנו פותחים במדור מן הנעשה בכיתות - הפעם על מצב הלימודים בכחה ט'. מדור נוסף הניתן בגליון זה הוא המדור החזק "מפרי עטנו" בו נלחדל להביא לביטוי נסיונות ביטוי ספרותי בתיאור, סיפור וסיר.

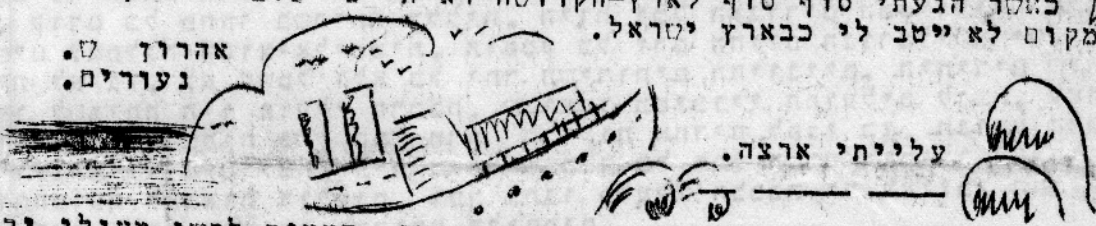
כמו כן חדטנו את המדור פנת הבמה, הבד, והספר. בה תמצאו ביקורת על המחזה "מעין הכבשים" והסרט מפרט בודד מלבין באופק.

במלחמה

היה זה ביום קיץ, השמש זרחה, הצפרים אפצפו וסרו. על יד ביתינו היה גן יפה מלא עצים ופרחים. תמיד אהבתי לטיל בגן עם סבתי... פעם אחת כשטילנו בגן שמענו יריה בקרבנו, נבהלנו מאד ונכנסנו לבית, שמענו עוד הרבה יריות. אחרי היריות הצצנו מבעד לחלון וראינו אנשים בורחים וקוראים "הצילו הצילו" ראינו הרבה הרוגים מוטלים ברחוב זה היה הצבא... אז ידעו כולם, התחילה מלחמה ביהודים. יהודים ספרו אחד לשני על המלחמה, אנשים רבים החלו לברוח, גם אנחנו ברחנו והסארנו את הכל כדי להציל את חיינו; ברחנו והסתתרנו בגן שלנו. כל הזמן שמענו יריות, אחרי יומיים ברחנו באוטו ועברנו את הגבול הרוסי. בתחילה לא היה לנו כל כך טוב, אבל כאשר התרגלנו היה לנו די טוב. למדנו את הספה הרוסית ואחרי שבע שנים נגמרה המלחמה בנצחון הרוסים שמחנו מאד שהגרמנים נחלו מפלה גדולה. אחרי המלחמה חזרנו לפולניה והייתי עם שנתיים בבית ילדים. מפולניה נסעתי לצרפת, בה ביילתי שנתיים. חשבתי בלבי כי אין ארץ טובה יותר מארץ ישראל. כי הייתי בכל מיני מקומות ומסם כמוכזב גדשו אותי. וכינו את היהודים בכל מיני שמות גנאי פוגעים. כאשר הגענו לארץ ראיתי כי אני חופסי ואף אחד לא יגיד לי: יהודי נבזה. כך חשבתי טיפיה וכך היה באמת. כאשר הגעתי סוף סוף לארץ-הקדושה ראיתי כי טוב לי כאן וכי בטוח מקום לא יטב לי כבארץ ישראל.

אהרון ט.
נעורים.

עלייתי ארצה.

חודס אפריל הגיע. הפרחים זה עתה נפתחו, העצים לבשו מעילי ירק. השמש חממה את האדמה, הכל היה יפה ונעים. ביום אחד, בא אבא הביתה שמח ונרגש בגלל דבר יקר שקיבל - פספורט עליה לארץ. התחלנו לסדר את החפצים ובשני למאי בשעה 11 בלילה התחילה הרכבת לסוע לנמל הגדול סברומניה. בדרך לא היה כל כך טוב כי היו אנשים רבים בקרון והיחה טעח לילה. לבסוף הגענו לנמל. עם הסתכלה המטרה בחפצים אם העברנו דברים אסורים אבל לא מצאו שום דבר. אחר כך עלינו על האוריה כל אחד קיבל מקום לטינה. את החפצים לקחו למחסן האניה. הים היה שקט. ובלי שהרגשנו התחילה האניה לנסוע. השעה היחה 7.30 בערב. החושך החל לרדת על האדמה, כל האנשים היו עיפים והלכו לישון. כך עבר הלילה הראשון על האניה. בבוקר מהרו כל הילדים קמו והלכו להסתכל באניה. בשעה 5 בבוקר היינו צריכים לעבור את המעבר התורכי הנוספורוס. כשעברנו סם עלו על אנייתנו שני נוטים תורכים כדי להוביל את האניה עד אחרי המעבר. מן האניה ראינו את העיר איסטמבול, שהנה עיר יפה מאד. אחרי הצהרים נכנסנו לים האגאי הים לא היה כל כך שקט ומלילה היחה סערה די חזקה. האניה החלה עולה ויורדת מעל הגלים הגדולים. בבוקר הגענו לים התיכון. הים היה יפה מאד היה חם עד שלא היינו יכולים לשבת ללא כובע על הראש. בערב בשעה 7 בערך, היה המראה היפה ביותר בפעם הראשונה בחיי ראיתי את שקיעת השמש בים הגדול והיפה - הים התיכון. כלילה הבא הגענו לנמל חיפה. למזלנו הוע היינו צריכים לחכות עד סוף יום השבת, ויכולנו להכנס לנמל רק ביום ראשון בבוקר. בבוקר היו כל האנשים באניה כילדים. והיכר טוב התרגלותם לרגע בו צריכים היינו לרדת על האדמה של הארץ הקדושה

א ר צ י ט ר א ל

ב נ י מ י
נ ע ו ר י ם

... תבנית ...

בשעת ערב מוקדמת הלכתי ליי. חושך היה. לרגע נסתה
 לו הירח השבור והתחיל לגלות את חודו מבעד קרעי העננים.
 פתאום ראיתי בלל הבטונדה - אור נדלק וכבה מיד. הרגשתי
 כי משהו אינו כסורה כאן, אורה סודית רחפה בסביבת הלול
 הקטן. התקרבתי. מבעד לרשת הבחנתי בקבוצת ילדים, ארבעה ילדים,
 יושבים כשראשיהם מופנים למרכז. נדלק אור. ונטאר מהסס קצת
 מפני לחשם של הילדים. האש הצליחה להאחז, והצללים על הקיר היו
 גדולים, הלול כולו מלא אותם. מה שהוא כפאני למקומי. עמדתי
 נסענת לגדר ליד הברז. לא שמעתי את לחסאך ראיתי שהם נחונים כולם
 לעסוקם זה במין התענינות ששום דבר לא יכול להסיח את דעתם (רק געירה
 צודקת קצת של מבוגר...).

לבסוף הצליחו להדליק את מדורת העלים הקטנה. רציתי לקרוב
 אליהם ואולי גם לשבת בחברתם, להיות רגעים מספר בעולמם-עולמי שחלף,
 (כלום אפשר לצטער? כל דבר בזמנו!), ולהנות
 רגעים מספר מכל גודלו של המעסה האסור ולהרגיש
 כל כולי עוד פעם עצמי, קטנה קטנה... אך רגשי
 נחתות חפסו בי והרצינו פני; היקבלונו לחברתם
 הישיחו עמי כעם אחת מהם, הלא יתביישו ממני?
 ניתק... לו רעיון זה, נרציתי רק לומר להם,
 שאם תפרוץ האש, הנה מונח כאן שק. ליד הברז.
 גם מחסבה זו נעלמה לה מפחד הקלקול להם
 ונותרתי כגדולה גדולה, החוזה במחזה לו לי...
 ילד התקרב וכיסה לפתע את אור המדורה
 הקטנה פניהם אחוזי ההתרגשות של הילדים.
 ראיתי שהרגיש בי, כאי רצון המשכחי בדרבני,
 חשתי בעיניהם הפקוחות ולמעתי את לחשו המתרג.
 מישהו עומד כאן ורואה...
 פוריה

אחה מפעולותינו.

"רוצים אופניים" - את המלים האלו השמיעו ילדי הכחה עוד לפני
 שנה. אך מי ישמע לנו. אנחנו צריכים לפעול בעצמנו-אמרנו. היו ילדים
 שאמרו "נעשה גיוס בעבודה ואשר יחסר לנו נקבל מאיזה שהוא מקור אחר".
 בעוד שהיו ילדים שאמרו: לא! נלך ונאסוף פטריות.
 הלכנו לאסוף פטריות. היינו נרגשים מאד כשמלאנו את הארגזים. הלכנו לשקול
 את הפטריות ונוכחנו כי משקלם 18 ק"ג. לאחר ריצות רבות מצאנו טידור
 מסלוח לפטריות ל"תנובה". כל אותו היום היינו מתוחים מאד לדעת מהו סכום
 הכסף שקבלנו. לבסוף התברר כי היה חבל על כל עמלנו - בתנובה אמרו כי
 הם רוצים רק את ה"שמפיונים" ועוד אמרו כי תמורה לפטריות נקבל וק אם תעלה
 יפה מחירם בשוק.
 הציעו לנו כמו כן גיוס לשני טובי עבודה - האחד הוא העבודה בפרדס
 (בחפירת גומות), לעשרה ימי עבודה. בעד עבודה זו נקבל סכום כסף המספיק
 כמעט לקניית האופניים. את העבודה הזאת אנו עומדים להתחיל בעוד מספר ימים.
 עבודה שניה היא ליישר מסמרים ולסדרם לפי הגודל. קניית מסמרים הנה עתה
 כמעט בלתי אפשרית ועל כן חיוניים ביותר עבודה-זו. עלינו לעשות גיוס לכל
 עבודה למען המטרה שהצבנו לנו.

בספריה

במשך כל השנים היתה ספריית בית הספר מוזנחת ובלתי מטופלת. ספרים הלכו לאיבוד, נקרעו, והתכלכלו; ואף אחד לא חשב לתקן את המצב. אמנם נמצאו ילדים שעבדו בספריה והחליפו ספרים אבל רק בזה הצטמצם חסידים, פני אייכולתם לפעול ביותר השטחים כגון: שליחת ספרים לתיקון וקניית ספרים חדשים. המצב נמשך עד התחלת שנה זו בה עברה הספרייה למקום קבע בשטח בית הספר, השנה נקבע יהודה כאחראי על הספרייה הוטלה עליו הדאגה לסידורה ולקניית ספרים חדשים. יש לציין כי לתקופה קצרה זו עברה, בזמן קצר, שלבי התפתחות רבים: נרכשו ספרים רבים לכל הגילים סודרו מספרים לכל הספרים (שהשלמת סידורם נשלמה לפני זמן קצר) עתה יכול כל ילד להחליף ספרים לפי בחירתו, שאינה מצומצמת עתה כל עיקר.

כעת מורגשת יד אדם דואג, המתמסרת ודואגת לספרייה, ומן הראוי שנביע ליהודה על כך את תובתנו. ולבסוף רוצה אני לקרוא לכולם: בואו ונריא והחליפו ספרים בספרייתנו. הספר נכס חשוב הוא להרחבת אופקיכם וידיעותיכם.

דרורה ב.

החזמורה

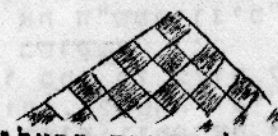
החזמורת חוקמה בחנוכה אשחקד, אז הופענו בארסוריה " יהודה - המכבי" להנדל. מאז ועד עתה נגנו כמעט בכל חג איזה שהיא יצירה, במשך הזמן ניבנו את סימפוניית הצעצועים להידן, מספר גבוטים, ליונינו את המקלה וכו'. בהתחלה אירגנו את החזמורת מורדכי ופלוס, כיום מארגן ומנצח על החזמורת שאל. כעת לומדים כבר כמה ילדים כלי נגינה, כגון חצוצרה וחליל. נקוה שבמשך הזמן יצטרפו לחזמורת עוד כליים ונוכל לנגן יצירות יותר מורכבות, מספר הילדים הלומדים כלי נגינה הוא עדין מצומצם בסך הכל שנים. אך אם הרחבת התקציב ללמוד כלי מוזיקה יוכלו להתוסף בודאי עוד מספר ילדים לחזמורת. אני מוכרה להוסיף כי אין הארכה לעבודה הרבה ששאל מסקיע באירגון החזמורת. בזמן החזרות צועקים ומרעישים. בכל זאת לאחר העבסדה אנו מרגישים שיוצא דבר מה מכל זה.

מטה כ.

שיעורי המלאכה עם ריבקה.

לנו יש שתי קבוצות, קבוצה אחת העובדת עם פאולי וקבוצה שניה עם ריבקה. אנחנו מחלפים כל חצי שנה. קבוצתי עובדת עתה עם ריבקה. בתחילה תפרנו כריות לעצמנו, היה לנו קשה בהתחלה אבל כעבור זמן מה התחל לעבוד בלי כל קושי, ובאשר גמרנו את הכריות התחלנו לרקום דוגמאות שונות שידענו די טוב לרקום. התחלנו טוב לעשות דוגמאות לאור טענתנו קצת צעט חיקים, ועוד מעט נמשיך בחיקים.

יעל ב.

חוג לשחמט בכיתה ה'.

כיתה ה' אך לפני שנה התחילה ללמוד הגדול מסקו השיעורים היות והילדים היו התחלנו מחדש, והפעם אני מקוה שזה ימשך בהצלחה. עסוקים במשחקים. והשנה אמנון כ.

הטיול להעוגן.

יצאנו לטיול בשעה שמונה וחצי, כולם הלכו ברגל. בדרך ראינו פר
מת תחת גשר נחל אלכסנדר. המשכנו ללכת וראינו אבן גדולה מאד מונחת
ועל ידה היה שלט המזהיר כי מי שיקלל את האבן יענש. אחר כך הגענו
לקבוץ העוגן שם ראינו חבר אחד עומד ליד חדרו אלישבע אמרה לו שאנחנו
מבקשים מי שהוא שיטביר לנו ויספר על מטקם. אחר כך עלו הילדים למבדל
וחזרו עם אשה אחת, היא הסבירה לנו ומה שהיא ספרה כתבנו במחברת אחר
כך הלכנו לבית החרושת לגומי של העוגן וראינו את העבודה שם. גייס אחד
הסביר לנו כיצד עושים כדורים, מחקים, גלגלים וכו'. מבית החרושת קיבלנו
מחקים וכדור גדול שביל כולם אחר כך חזרנו הביחה.

ירדנה, קבוצת נעוריה

טיולנו בעמק חפר.

יצאנו מן הבית ונסענו דרך השדות לעבר הכביש; כשמרחוק נראים
לעינינו הקיבוצים העוגן, ובית הלוי. המשכנו את דרכנו והגענו למעברות.
שם ירדנו מעל העגלה והתחלנו לצעוד לעבר ביתן. בדרך עברנו ליד ברכות
הדגים של מעברות וביתן. לאחר זמן מה של הליכה הגענו למערת קבריים
מימי רבי עקיבא, (סובריים כי רבי עקיבא נקבר בה). עלינו על הגבעה, מתחתיה
ראינו טוב את מערת הקבריים הגדולה ומסביבה מערות קבריים רבות אחרות.
הגענו ל"בית-הארגונים" הוא הבית בו גרו כובשי עמק חפר הראשונים ומיטבי
כפר ויחקין לאחר זאת. בית זה נבנה ע"י עובי עשיר לו היו שיכונות כל אדמות
עמק חפר. בבית זה גרו אף חיילים עבריים אנשי צה"ל בזמן מלחמת השחרור.
מטם המשכנו את דרכנו לביחן. ביתן הוא מושב עובדים. יש בו פרדסים רבים
שהנם אף עיקר רכושם של האיכרים. יצאנו מביתן. מרחוק נראה אלינו המושב
חבצלת-השרון, ואנו המשכנו את דרכנו לעבר בן-שמן. בן שמן הוא מושב ילדי
תוער בו גרים מאות ילדים בגילים שונים. תחלים שביניהם עובדים, בעוד
שהקטנים לומדים. עברנו וסיירונו בתוך המושב, ואחר הלכנו לאורך החוף עד
הגיענו למכמורת.

מכמורת הוא כפר דייגים החיים על דייג, לכל אחד מן התושבים בו
לול חרנגולות וסדה תורמוס קטן המשמש מזון לחרנגולות. הבתורים עובדים
בדייג. שם עובדים שמונה ימים ללא הפסק בים ואחר כך שבים לארבעה ימי
מנוחה. במשך כל ימי העבודה אין הם יורדים מן הספינה בה הם עובדים
וישנים לסירוגין.
במכמורת אכלנו והלכנו לטחק קצת ליד המזח. שיחקנו וחזרנו הביתה
בדרך מצאנו כי נטעו בחולות עצים רבים. העצים נטעו על ידי הקק"ל
כדי לעצור את החולות הנוודים.

שמעון ה;
כיתה ה'

ערב הורים לפסנתרנים.

אחול בערב, בשעה שמונה התקיימה בחדר המוסיקה ערב הורים למנג'ן
הפסנתר. יחד עם עוד כמה ילדים, עמדתי ושמעתי מאחורי החדר את הנגינה,
הילדים נגנו יפה, ולבסוף קבלו חוברות נגינה חדשות. אני חושבת כי להור
היתה הרגשת שמחה אמיתית לשמוע איך ילדיהם מתקדמים במשך הזמן.
ועל כן יש לקיים עובים כאלה מידי פעם ופעם.
שוטנה.

על הלול במשקנו - תוכניות מעשים ובעיות.

ענף - הלול ועובדיו בכללם, עומדים היום בפני בעיות קשות ביותר. יחד עם ענפים רבים אחרים, נפגע אף הוא קשות מן המצב הכלכלי החמור של מדינתנו, (חוסר מטבע קשה לכסות ולשלם את היבוא העצום). מבין המצרכים החכודים לתזונת העוף כגון: השמן הכוסמות ועוד מצרכים רבים אחרים, המובאים מארצות חו"ל.

גורם המקשה עוד יותר את המצב הוא אי ניצול מספיק של אפשרויות גידול והפקה של חומרים רבים, הנמצאים בארץ גופה ונתנים בה להפקה. כגון: ניצול הבוטנים לשמן התירס לגרעינים ותערובת, ועוד. הלול במשקנו נפגע, כשאר הלולים אף הוא, ונאבק קשה על קיומו. כאמור מוגבלת כמות המזון המוקצבת להזנת משק העופות, על כן צומצמת במדה רבה הרשות להדגיר ולגדל אפרוחים חדשים. התר הדגרה נתן בעיקר למשקי הרבייה המצטיינים בגידוליהם. הלול אצלנו מעוניין בעיקר במטילות, המטילות למאכל בלבד, ואיננו עוסקים כמעט בביצי הרבייה. הלול נפגע, על כן בשני שטחים עקריים - עבודת המדגרה, וגידול להקות צעירות חדשות להטלה. בלולנו כיום כ- 2580 עוף. 100 מהן משתיכות לסוג ססכס ויתרון לגהורן. בשכונם מחלקות התרנגולות 700 בללים בתחום הלול הישן וכל יתרון כ-2000 נמצאים בתחום הלול האמריקאי למטה.

ה ה ה ה ה. בתקופה האחרונה נוסף לרשות הלול עוד בנין גדול, ש מש כביח סוללות, לאפרוחים. בנין זה (המוקם במקום ביה"ס הישן), עומד עתה כבר בשלבי הסיום האחרונים. הבנין טוויח, נעשתה בו עבודת הנגרות, ובקרום יוכל להיות מותקן לשימוש האפרוחים. לשם התקנת בנין זה לשימוש דרוש עדיין לפתור את שאלת הסוללות; עד עתה לא הושג החומר הדרוש לבניית-הסוללות ויתכן כי עוד יגרמו הללו לעיכובים והשהיות רציניים בהשלמת הבנין. על פי התוכנית ימצא מקום בחדר זה 28 סוללות, אם כי בתקופה הראשונה אין סוברים שמספרן יעלה על 20 מן הראוי לציין כי הכנסת שני שכלולים חדשים לבנין זה שעדיין אינם נהוגים בארץ והם: שוקת מים ארוכה (לכל הסוללות), בעלת מטפסא אוטומטי שימלא במשך כל הזמן את השוקת, וכאמורה גם כן בבחינת נסיון ראשון. בחודשים האחרונים הועברה סככת-הפיטום לשטח ביה"ס (שכידוע הוא שטח הפיתוח, ההתרחבות והבניה של הלול בעתיד. הסככה הושארה בארחה הקודם, אלא שהורחבה במעט לשטח נוחיות העבודה.

ה ה ה ה ה. כאמור צומצמה ביותר ההדגרה השנה בכל משקי העופות בארץ. ומנאפשרת רק ע"י רשיון מיוחד מטעם האיגוד הארצי לגידול העופות, בעוד שקודם לכן הותרה עוד הדגרה חלקית תפסקה זו עתה לחלוטין, זה כחודשיים בתקופה שקדמה להפסקה זו הדגירו במדגרותנו רק ביצי משקים אחרים - ביצי מענן וביח זרע. הביצים רובן ככולן הודגרו לשם גידול עצמי למשקנו אנו. ה א פ ר ו ח י מ. הגידול שקבלנו מן ההדגרות הקודמות, גידולם יפה ובדיה. במיוחד ראוי לציון הגידול ממענית. הפרגיות ממנו הוכנסו ללול החדש, לגדול ואחר להטלה. כדי לא לערוב את הגידולים הוחלט, על השארת האפרוחים מביצי בית זרע בלולים למעלה. אפרוחים אלה נמצאים כרגע בבית האיטון ובקרוב יוכנסו לאחד הלולים. בעוד שכל המטילות מעופות הגידול ממענית הועברו ללול למטה. כך תשמר ההבדלה בין הגידולים.

מ ט י ל ו ת. כאמור נמצאים ברשותנו 2580 מטילות ובתוכן להקת-הסטכס, בת 100 עוף. בקשר עם גידול עופות אלה יש לציין כי הוא יותר רגיש וקשה מגידול הלגהורן. הוא מצטיין בגוף בעל משקל רב, ובכך שיוצרו בהצלחתו את זן המואלבות. מן הלול החדש הוציאו את כל גידול ה"זקנות" (הגידול מלפני שנותיים) והכניסו במקומו פרגיות צעירות. בלול זה נמצאים כרגע גידולים של צעירות מטילות ופרגיות, שטרם החלו בהטלה. ה ה ז נ ה. מזן העופות מורכב בעיקר מתערובות וגרעינים, וכך שיירי מזון מן המטבחים לחם ועוד. במשך השנים הקודמות היו רגילים להזינת בשמן דגים המכיל את הויטמינים ו- . השנה, עכב המחסור במטבע הוץ, נמסרים הויטמינים החסרים בירק קצוץ. אשר עם כל אי הנוחיות שבהגשתו, ממלא את תפקידו בהצלחה. ע ו ב ד י מ. בלול עובדים כיום כ- 5,5 עובדים בממוצע, בקביעות. לפי ארצות מוצאן של עובדים אלה משתקף כאן משקנו לכל גוונים. עובדים כאן חברי משק, גרעינים, נוער וילדים, וכולם יחד נותנים את חלקם לקיום מפעל חשוב זה. ערך וכתב עמית.

ה ס ר ט ש ל נ ו .

היום נגמר... על הבד הופיע אריה אשר שואג שתי שאגות אדירות כאומר: "לכו לישון, בין כו וכולא תראו יותר". הנה מופיעות רשימות השחקנים, הבמאים, הצלמים, ועוד ועוד... הסרט מתחיל, ג'ה ומרי יושבים בתוך מכונית שחורה ונוסעים (או עתה נידלק התירגום), שניהם מדברים ברוגזה רבה (את דיבריהם אי אפשר להבין היות והתירגום כבר "רץ", למתרגם אין זמן). המכונית נעצרת מרי יורדת ממנה וסוגרת את הדלת ברוגזה - ברוררר פלק-חושך "משהו התקלקל" טובר טכני משמאל. האולם מלא קריאות עצבנות, אנשי השורה הראשונה מרימים את כסאותיהם מעל לרואשיהם וצועדים לעבר הדלת. על הבד הלבן מסתמנים רגליהם של הכסאות.

ש.ש.ש... הסרט נמשך, ג'ון ממשיך בנטיעה. ומרי הולכת על המדרכה (כטא עבר על הבד) ונעצרת לפני בנין שממנו בוקעים אלילי הד'ז (אוף, עוד כטא, עוד איש הלך). מרי נכנסת לתוך הבנין ובפנים היא פוגשת בצעיר אחד שקוראים לו שמי, הבחור מזמין אותה לרקוד (על היותו כתוב שלילד קוראים תומי), הם רוקדים ומדברים, (שעית רגלים, חבר קפץ מעל סמטל ורץ לפני סנדל), הוקוד נגמר שניהם יואאים לפרוודור וסם... (בשורה לפני מתוכחת בחורה עם סדרן העבודה על מקום עבודה), מרי עוזבת את שמיווצאת לרחוב (איזה שלל כסאות) ברחוב פוגשת מרי בג'ון, (התירגום כבה) ושניהם מתנסקים... מנגינה צורמת את האוזניים מעירה את הישנים. הגלגל הראשון ניגמר, חצי האולם מתרוקן, אחד המורים מפריז כל הילדים הולכים לישון...

יגאל כ.ט.

ה ס ר ט " מ פ ר ש ל ב נ מ ל ב י נ ב א ו פ ק "

ביום כ'ב אדר א' ראינו את הסרט הרוסי "מפרש לבן מלבין באופק". אני התרשמתי מהסרט מאוד אך במיוחד ממשחקם של שני הילדים: גבריק ופטיה. הם שיחקו בחכמה רבה ובחן רב. בעיקר התפאלתי משניהם בשעה שהיו צריכים לעבור את המשמרות של השוטרים, כיצד רימו אותם, בטבל ובהגנה בהרגישם שאם הם לא יביאו את הכדורים אז למורדים לא יהיה נשק. בפעם השניה הם הלכו ופגשו את הבלש, וגבריק בקט את פטיה שילך לבדו להביא את הכדורים כי השד הזה לא יתן לו (לפבריק) לעבור. ופטיה הלך. ולא רק אומץ רוחו הוא שעזר לו בזאת אלא גם הרגשת האחיות, והחובה שצריך להביא נשק בעוד מועד למורדים.

אסתר ר.

ה מ ה פ כ ה ה ר א ש ו נ ה .

רוסיה בשנות המהפכה הראשונה נאנקת תחת רגלי הצאר ולחופש נושאת עיניה. רוסיה זו המדכאת את פועליה, בגאון מרימים הם ראשיהם וזומרים: "לחופש נילחם דגמא ניקח ממלתי" פוטיומקין" אשר פרקו את עול הצאר, וברו לעודד את העם לעוררו לחופש ולדרור. מהם ניראה וכך נעשה, לחופש נילחם נילחם באחד במאי ויתן הצאר כרוז המתאר את חופשת העם, אבל כונתו הייתה זדונית היות ורצה לימשוך לרשתו את ראשי המורדים. אז פרץ המרד, אשר בו נילחמו המהפכנים באכדוכים כנגד תותום, עשרה כנגד אלפים ודם רב נישפך. אבל הם לא התיאשו עד הרגע האחרון, בו החלו לירות עליהם בתותח ותחמושתם אזלה. ויטוגו על גנות הבתים ניברחו, ופה אנו רואים אמץ לב וטוב לב מאין כמוהו. בודכס איש לא הפקירו וילחמו עד כלות פצצותיהם וכדוריהם. ואנשי ניקולי רודפים אחריהם כל הזמן וגם תופשים מהאנשים אך הם לא מפקירים את אנשיהם, והורגים באנשי ניקולי רבים מאד. אך לניקולי יש הרבה אנשים, והם מוסיפים לייזררם בלש הפסק למען השמיד את המורדים.

(המשך בעמוד 11)

הנהרות ותגובות

שיתוף כחה ו' בשיתוף.

באחת השיתוח החלט לשחף את כחה ו' בכל פעולות החברה פרט לשיתוח. דבר זה אינו מתקבל על דעת ילדי הכחה. לפי דעתי מחלישים ודנים בשיתוח על ענינים שונים, המחייבים את כל ילדי החברה ועמם אף אותנו, על כן אף עלינו לדון ולהחליט בשאלות אלה. אנחנו מבינים כי להתאים את החומר לנו ולכחה י"א לכן נחוץ להשתדל ולהתאים חומר המתאים גם לנו.

לפני זמן החלט לשחף אותנו בוועדת-הקק"ל ועדיין לא נכנסנו לפעולה גם בוועדות אחרות אין נציגים מכתתנו ואתם דנים על ענינים שונים המחייבים גם את כחה ו'. אנחנו רוצים גם להביע את דעתנו ביחס לוועדות השונות. אנו מקווים כי חכמים אותנו לוועדות, וכי הדיון על שיתופנו בשיתוח יעלה מחדש על הפרק באספות.

אחד מילדי כחה ו'

על שאלות החברה.

לדעתי מצב החברה הוא מתחת לכל ביקורת. החברה אינה מאורגנת, אינה רוצה לפעול ואינה מרגישה בזה כלל. החברה ישנה, אינה רוצה לדעו מה נעשה בקרבה.

אם תחלה מודעה כי היום יוצג טרט, וברור כי הסרט אינו, הולכים הילדים לראותו - העיקר הסרט. אך אם תחלה מודעה - "היום הרצאה, הנושא המלחה יבואו כ 20 מבני החברה בלבד. אתה יושב במסיבות השבת ומתחיל לאכול ולא איכפת לך כלל מה נעשה סביבך. אינך שר, וממילא המסיבה אינה נאה. אני חושבת שצריכים להתעכב על הדברים שנראים לנו כקטנים ולא ללכת הלאה. לעמוד ולא להרתע. אני מקווה שנשנה את הדברים האלה ולא נתפאר שחברת הילדים היא זאת שנתנה 100 ל"ל לקק"ל. או כי פעם בשנה או שנתיים מתקיים יום טפורט שזה באמת מהוו נעים. אני בטוחה מתוך תקווה שהדברים האלה ישתנו במהרה לטובה ונתעמק בדברים הקרובים לנו, שאנו נוטים לפסוח עליהם. עפרה.

על חוג לטכניקה.

בקראי את העיתון האחרון נתקלתי ברשימה על חוג לטכניקה המתקיים בבית הספר במעוז חיים. אני מציע שוועדת-התרבות שלנו תקים במדה שהדבר אפשרי - חוג לטכניקה גם אצלנו. אצלנו נמצאים עד כמה שידוע לי, מטפיק חברים שידיעתם בשטח זה תספיק להדרכת חוג כזה. חוג זה ימשוך לבטח מספר גדול של ילדים אשר מעוניינים להרחיב את ידיעותיהם. דבר זה תלוי אך בקצת יוזמה מצד ועדת התרבות או כל ועדה אחרת אשר דבר זה תלוי בה. לכן מוטב כי הם יקחו את הדבר לתשומת ליבם.

משה כ.

אל מרכז השכבה הבינונית.

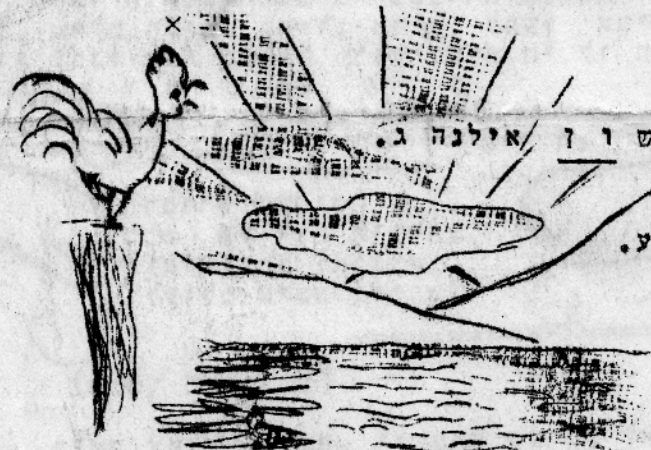
אני באה כאן לאשר את אחד ממדריכי השכבה. טענה זו אינה רק טענה האישית אלה רבים מבני השכבה משותפים לה. אינני רוצה לקרוא כאן בשם. אך כזכור לי, הוצע מרכז השכבה לאחת מועדות החברה, והוא התנגד לכך בטענו כי יומאל עליו עול ארנון השכבה. עתה, אין הוא פועל לא כמרכז השכבה ולא בחברת העבודה קיימת וברורה. הפעולות האלו דרושות לנו, ואני מקווה כי העניין יסודר במהרה. ערה כ.

רמי מבקר בעיר

רמי נסע העירה עם אמו. בהגיעו לעיר ירד מהאוטובוס, כאשר יעשה כל אדם. אולם אך ירד מהאוטובוס נבהל מאד נערים רבים הקיפו את הנוסעים שירדו מהאוטובוס וקראות צעקת בקעו מגרונם... ידעות אחרונות... עתון ערב... ועוד ועוד..

בקושי השתחרר רמי ואמו מקהל מוכרי העיתונים. והלכו אל דודתם לבקש כשבאו לבית הדודה שמח רמי שמחה רבה ויאמר לדודתו: היודעת דודה? אצלכם בעיר יש המון חנויות יפות מאד, והמון מכוניות. אמרה לו הדודה: רמי האם רוצה אתה לנסוע באוטובוס בעל שתי קומות? בודאי אמר רמי, אם כן על השאל שאלות רבות כל כך. טוב ענה רמי, ושקע במחשבות. ופתאום קפץ ושאל את דודתו: דודה אבל אמרי האין האוטובוס בעל שתי קומות אינו יכול ליפול? לא ענתה הדודה; דודה, אבל אורי אמר לי, המשיך רמי לשאול, והוא כבר נסע באוטובוס כזה, והוא הרגיש שהוא מתנדנד. נכון אמרה הדודה אבל אין הוא נופל... עוד לא גמרה הדודה את דבריה וקול צפירה נשמע, הם עלו על האוטובוס, ועלו בסולם לקומה השניה, רמי נסע זמן רב ולא יכל להפרד מעל האוטובוס. אולם לבסוף נעתר לבקשת דודתו וירד ממנו. למחרת ניפרד רמי מדודתו ומהאוטובוס בעל שתי הקומות, ונסע עם אמו הביתה.

צ ל י ל ראשון / אילנה ג.

השמש עוב טרם יצאה
והנה צליל ראשון נשמע.
צליל מחרשה חורשת
צליל תרנגול קורא:
"עורו הישנים!
קומו העמלים!"
צליל ראשון כבר נשמע
צליל המחרשה.

כ ל נ י ת א ד מ ד מ ה / ידיד ר.

וכיום יפה בהיר
היתה שמחה בעיר,
יוצאים ליקטוף כלניות
לבנות טבולות ואדומות,
לעמק לכפר
לשדה ולהר.

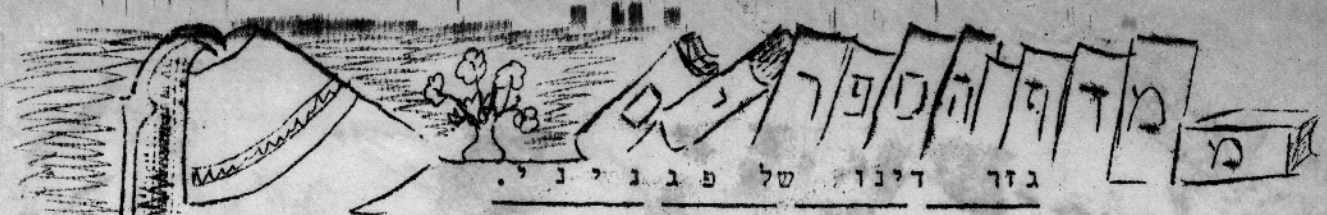

כלנית אדמדמה
שגדלה על האדמה
בעמק בכפר
בשדה ובהר,
שם תנוח הקטנה
כלנית אדמדמה.

ילד קטן בא בריצה
ויקטוף את הכלנית האדומה
וישם אותה בצנצנת
וירא והנה הפלנית נובלת,
וישליכה לפח
ומאז יופיה נשכח...

נקולי פגניני נולד במשפחה עניה. אבי המשפחה היה אדם רודף בצע, ורצה לעשות מניקולא מקור להכנסה, לכן למד אותו לנגן בכינור. הכינור היה גדול פי שנים מאורך ידיו של הנער. ניקולי הקטן ניגן 14 שעות ביממה, ולכן הפסיד לכל חייו את כושרו הגופני. לאחר ביקורו אצל מאסף כינורות הוא לומד אצל דברים רבים ומחליט לחפש פרנסה, הוא ברח מביתו וניגן באחד הרחובות. בנגינתו כבש את לבבות תושבי העירה. ששלמו לו בעין יפה. לאחר זאת התחיל ניקולי לערוך סיבוב בערי איטליה ולנגן. אביו של ניקולי נניני, אנטוניו, לא היה מן המאמינים בכנסיה ואף ניקולי שנה אותה. באחת מהופעותיו התאהב ניקולי בזמרת אחת, ולאחר הרפתקאות רבות התחתן אתה.

פגניני השתייך לאגודת לוחמי החופש, הברבונאריים, וכך הוא חי חיים כפוליטי. אשתו, שידעה על כך גנתה אותו והם הסתכסכו, בינתיים נולד לו בנו בכורו. פגניני אהב את בנו עד כדי טירוף. למען בנו הוא מתחיל לרדוף בצע, אך ממשיך בכפירתו בכנסיה. במשך הזמן התמעטו הופעותיו של פגניני ולאחר חפזנה ארוכה הוא נוסע למריז. בכל דרכו שמה הכנסיה מכשולים, ובהגיעו לא מצא אולמות להופעותיו. בפרים מצא את מורו נייקי וחלו עזר לו בהשגת האולם. בנגינתו כבש פגניני את לבות חובבי המוזיקה אך היה עליו להתחרות בגדולי הכנרים שהביאה הכנסיה למען הכשילו במפלה שלמה. לאחר כמה הופעות איבד את כושר הדיבור (גם כאן יד הכנסיה). כל פעם חוזרת אליו התקפה של חוסר היכולת לדבר. אחרי מותו הואשם פגניני בכפירה ונאסר לקברו בקבר נוצרי, בנו אחילינו, שילם חמישה מליון פרנק. למען אביו ופגניני נקבר בכבוד. כך נשארו לבנו שני מליון פרנק והוא חי לו חיים טובים.

ה ד ב ו ר ה / עדה כ.

הדבורה שבכורת
דבש. כל יום אוגרת.
היא אוגרת ואוגרת,
ולעולם אינה גומרת.

(המשך מעמוד 1)

נראה אפילו קיצה, ונשמחה קצרה, לאט לאט היא נעצרה, הורידה ראשה והסתובבה, הדרך חזרה היתה קצרה וישרה והיא חזרה בה. כל יום בכורתה היא מנסה לא לראות את הכתם האפור שכנוף אבל היא לא מצליחה, קורות הומים מגיעים מרחוק, והריחות ההם לעדעזל גם פה איננה מוצאת מלט מהם, הם יודפוח לביתה, עם כל רוח מצויה. לפעמים כשהחברה יושבים ונזכרים בתפקיד ההוא שמלאה, היא מחייכת מטוב לב ונתת מנסה להפגין ולהראות לכולם ואומרת: "אתם חושבים שזה עוד מטטיק אותי? בכלל לא. אומרים שיש לי מוסר כליות, סטויות שמסתי כבר הכל." היא זדאי חושבת בלבה: "אוף, אבל שאי אפשר למחוק את הכתם האפור הזה מקלל את הנפש, שבעיר את המהטבה. אין סכויים, הרטי מזה, הכתם האפור ימשיך את קיומו, החזים בו ימשיכו להתמטך במסלולו, אנשיד ייצאו לעבודתם מידי בוקר, ומעיניהם העיפות ומבגדיהם הגסים יחייצב ויעלה לחלל הנוף הפורה סימן שאלה גדול ואפור ואת תעמדי בצילו.

(המשך מעמוד)

אז ברחו המורדים ולבם שבור בקרבם, אך בו מפעמת דרישת החיות והחופש. הסרט מבחינת המשחק הוא יוצא מן הכלל, אם במשחק הילדים והמלח ואם במשחק כל התפקידים היותו קטנים. הסרט מבוים יפה ואני חושב שהוא יכול לעמוד בין סרטי המהפכה בראש. יהודה ג.